

VERLATEN

Psalm 22: 1,2; Handelingen 1, 12-26

Je zult er misschien nog nooit van gehoord hebben, maar deze zondag heet in de kerk vanouds Wezenzondag. Je weet wel: van het woord 'wees', kind zonder ouders. Die zondag wordt zo genoemd omdat we even verweesd zijn: we voelen ons wat verlaten, we zitten zonder. Zonder wat? Wel, Hemelvaart hebben we net achter de rug, Jezus is dus weg, maar de heilige Geest is er ook nog niet, want het is nog geen Pinksteren. Even zitten we dus tussen wal en dwaas, tussen wal en schip, en daarom voelt de kerk zich verlaten. Wezenzondag.

Dat is niet alleen maar liturgisch spel, het is ook ernst. Al was het alleen maar omdat een mens zich heel wat keren in het leven verloren kan voelen. Ook als je jong bent. Misschien ook wel *juist* als je jong bent. Jong-zijn wordt in onze samenleving wel geïdealiseerd, maar soms heb ik weleens het idee: hoe ouder je wordt, hoe beter het gaat. Ik heb me althans nog wel eens gruwelijk alleen gevoeld in die tijd. En blijkens onderzoek vergaat het zo vele jongeren.

De één wordt gepest op school, de ander is zo verlegen dat ze geen vriendinnen kan maken, een jongen heeft het gevoel dat de leraren op school hem steeds moeten hebben, een meisje vond van zichzelf 'dat ze een kei was in het afkraken van zichzelf.' Een onbezorgde jeugd? Het is vaak een sprookje. Je moet de weg vinden in het leven. Daarbij sla je weleens de verkeerde weg in of je loopt tegen een muur aan. Wat dacht je bijvoorbeeld van een verkering die eindigt? Veel ouderen denken: 'Och, je hebt nog een heel leven voor je. Je komt wel weer een ander tegen.' Maar voor jou is het alsof je wereld is ingestort en het nooit meer goed komt. Anderen hebben helemaal nog geen verkering gehad, en worden dáárdoor tergend onzeker: 'Doe ik het wel goed? Ik ben vast te lelijk.' Hoezo Wezenzondag? Voor velen is het elke dag Wezendag. Er gaat geen dag voorbij of ze voelen zich verweesd.

En God? Ja, daar hebben we het straks over. Maar laten we eerst maar eens vaststellen dat het leven een behoorlijke DOOLHOF kan zijn. Een doolhof waarvan je denk: hier kom ik nooit meer uit. Een doolhof waarin je je stikalleen kunt voelen. Dan kunnen mensen zoals ik wel zeggen: 'Och, gaandeweg gaat het beter.' Maar hoe overbrug je die periode? Wel, om te beginnen door die periode te zien *als* een overbrugging, als een

doolhof waar je doorheen moet, maar waar je ook doorheen *kunt* komen, want er is een uitgang.

Maar het vraagt wel wat van je om die te vinden. Bijvoorbeeld dat je niet bij de pakken gaat neerzitten. Bij de pakken neerzitten zou wel begrijpelijk zijn, want wij zien op het plaatje die doolhof van eenzaamheid van boven, maar wie erin zit kijkt alleen maar tegen muren aan. Dat kan je het gevoel geven: ik kan geen kant meer op, hier kom ik nooit uit. Want je weet niet hoe die doolhof precies eruit ziet. Anderen weten dat trouwens ook niet, al zeggen ze soms: hier links en daar rechts. Maar ondanks goedbedoelde adviezen, ieders doolhof ziet er weer anders uit. Niemand kent jouw diepste gevoelens. Jijzelf vaak ook niet. Ze verwarren je. Maar – als je bij de pakken gaat neerzitten is dat de zekerste manier om er niet uit te komen. Je moet op weg. Zoeken. Dat gaat gepaard met je hoofd stoten, terug naar af en opnieuw beginnen. Maar wie blijft zoeken, leert steeds grotere gedeelten van die doolhof op zijn duimpje kennen. Tot tenslotte je de uitgang in zicht krijgt.

En nu God. Want wie helpt je als je je verlaten en eenzaam voelt. God? Ja, maar niet op die manier dat hij zegt: nu zal ik eens even een wondertje verrichten, ik zal je oppakken uit die doolhof en naar buiten brengen. Nee, je moet zelf lopen. En God zegt ook niet: 'Ik neem je wel bij de hand, joh. Kom maar, hier links en daar rechts, en dan nog een keer rechtsaf en ziezo, je bent er.' Dat doet God niet. Dat geeft weleens het gevoel: waar is God? Ja, als je hem het hardst nodig hebt, lijkt hij het verst weg. Zo voelde Jezus dat aan het kruis ook: 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten,' riep hij in zijn donkerste duisternis.

Toch is God erbij. Sterker, Hij is de enige die weet hoe jouw doolhof eruit ziet. Niet alleen omdat hij door jou ogen kan kijken, maar ook omdat Hij de enige is die het overzicht heeft. Hij kijkt er van bovenaf tegenaan. Hij ziet de doorgaande lijn. En in het verborgene werkt hij in die doorgaande lijn. Dat kan het volgende verhaal duidelijk maken. (DOOLHOF UIT)

Een Chinese boer had een paard – een grote rijkdom is die dagen. Maar dat paard brak op een dag door de omheining en liep weg. De boer was op één dag straatarm. Zijn burens kwamen hem beklagen. Maar de boer zei: 'Hoe weten jullie zo zeker dat dit kwaad is?' En inderdaad, de volgende dag kwam dat paard terug, met in zijn spoor drie wilde paarden. De boer sloot ze in, en opnieuw kwamen de burens op bezoek: 'Gefeliciteerd!' zeiden ze. Maar de boer zei: 'Hoe weten jullie zo zeker is

dat goed is.' En warempel, de volgende dag ging de zoon van de boer op één van de wilde paarden rijden om het te temmen, maar werd er afgeworpen en brak zijn been. Je voelt het al: opnieuw kwamen de bureu om hem te betreuren. Maar opnieuw zei de boer: 'Hoe weten jullie zo zeker dat dit kwaad is. En je zult hen niet geloven, maar de volgende dag brak er een oorlog uit aan de grenzen van China, maar omdat zijn zoon zijn been gebroken had, hoefde hij niet naar het front!

Het is maar een verhaaltje, maar het laat zien: wij reageren vaak vanuit het moment: dit is goed, dat is slecht. Maar wat goed en slecht voor ons is, toont zich vaak in de gang van de gebeurtenissen, zie je alleen vanuit het totaalplaatje. God werkt zelden met een ingreep van bovenaf, maar meestal in het verborgene: in en door de gang van de gebeurtenissen. Zodat je zelf vaak pas achteraf in het totaalplaatje ziet: hij was erbij. Zo is dat ook in jouw leven. Maar die wetenschap kan je kracht geven om je weg in het leven te vervolgen en te vinden. En dan kan het op een dag ineens in ook jouw verweesde hart Pinksteren worden.